

— Ахъ, не! — казалъ червеятъ. Азъ нищо не виждамъ, азъ съмъ слѣпъ. Но азъ чухъ вашитѣ крачки, изплашихъ се и не мога да си намѣря дупката.

Щъркелътъ билъ погаленъ съ това. Той застана на единъ кракъ, което у щъркелитѣ значи сжщото, както човѣкъ, когато си скръсти ръцѣтъ на гърдитѣ и си прѣдаде сериозенъ видъ.

— Азъ съмъ щъркелъ, — казалъ той и погледналъ къмъ небето.

— Господи помилуй, — извикалъ червеятъ.

— Сега знаешъ ли кой съмъ? — попиталъ щъркелътъ.

— Какъ да не зная: най-благородната птица? — отговорилъ червеятъ. Отъ васъ жабитѣ треперятъ въ

блатото, а змиитѣ, отдалечъ като ви видятъ, се скриватъ. Ахъ, да! вие вече сте глътнали и стотина мои братя.

— Да, изядохъ ги, — казалъ щъркелътъ, — и тебъ мога да изямъ. Но сега съмъ ситъ, за което трѣбва да благодаришъ на Бога.

— Хиляди пѣти ви благодаря, господине, — казалъ червеятъ. Много съмъ слушалъ за васъ. Хората се отнасятъ къмъ васъ много по-добрѣ, отколкото къмъ всички други птици. Нали вие имъ носите малкитѣ бебета?

— Хмъ, да, — отговорилъ щъркелътъ малко смутенъ, и отново си спуствалъ крака на земята.

